

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenemá ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se nevole frankirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“
Opravništvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu.“

Peterburg 12. junija. Oficijalno rusko poročilo pripoveduje, da so Rusi s svojo vojsko rekognoscirali turške predtrdnjave pri Karsu mej hudim streljanjem turške brambene vojske.

London 12. junija. Reuterjevo telegrafsko agentstvo poroča iz Aten, da je narodna skupščina na otoku Kandiji sklenila orožje prijeti za brambo pravic tega otoka proti Turkom. Splošni upor je takoj pričakovati.

Atene 12. junija. V Epiru so na raznih krajih mej grškim prebivalstvom vzdignili se upori proti Turkom. Uporna gibanja raste in se povečujejo.

Erzerum 8. junija. („N. Fr. Pr.“) Turški glavni kvartir stoji v dobrih položajih pri Zevinu. Pričakuje se vsak čas glavna bitka z Rusi.

Aleksandrija 11. junija. Turške vojne ladije, katere bodo sprejele in v Carigrad prepeljale egiptovsko pomočno vojsko, prišle so semkaj.

Vojska.

Denašnja poročila sè slavjanskega bojišča niso sicer posebno imenitna, a vendar važna. Telegrami naši kažejo namreč, da so se tudi Grki končnem odločili za boj, kar je uže dolgo pričakovati bilo. Isto tako so Rusi pred Karsom delo začeli in v ognji ogledali si sovražnika. Nizko pod Karsom, pod Oltijem blizu Erzeruma v Aziji pak stoji en del ruske vojske uže Muktar-paši nasproti in poseben poročevalec „N. Fr. Pr.“ poroča, da se vsak čas

pričakuje večja bitka. Dozdaj je nam telegram še nij naznanil.

Z Dunava nij razen malih prestrelk s tega do onega brega nič važnega.

Na črnogorskem bojišču od 4. in 5. t. m. nij tudi nič večjega boja bilo. V jugu so Črnogorci Turke dobro oklestili, v severu, pri Krstcu so se, kakor vidno, prevečini umaknili malo v goro in čakajo Turke v dolgej soteski Dugi. Dokler Turki te soteske nemajo, ne morejo se z nobeno zmago hvaliti. In dozdaj je nemajo.

Iz Bukarešta se „N. Fr. Pr.“ telegrafira: Ruski generalni štab dela prav pridno, ali nij še končno skleneno, kedaj bode ruska vojska vzdignila se. Velikih vojaških dogodkov pred 20. junijem nij pričakovati. Ruska intendantca je vse kontrakte za dolgo časa naredila.

Volilen oklic naših nemškutarjev.

Stara lisica, celó od svojih zaničevani narodni izdajavec Dežman zopet dela in piše z vsemi štirimi, da bi naše ljudstvo zapeljal. Naredil je oklic na naše kmete in laže in hujska, kakor spodaj poročamo. Za denes ta nemškutarski perfidni oklic natisnemo kar cel, da se ne bode reklo, da se ga bojimo. Obično bomo nanj odgovarjali, za denes pa samo nekoliko opomnimo.

Ko je Dežman na Dolenjskem za državni zbor kandidiral, obetal je železnico in njegovi prijatelji so obetali hribe in doline kmetom. Kaj je držal Dežman, kaj nemškutarji? Nič, kakor da so se sami Dežmanovi tovariši norce delali pri nekej avdijenci iz železnice in volilcev!

Ko so bile volitve za trgovinsko zbornico, so nemškutarski agitatorji lehko-

nim krčmarjem in obrtnikom lagali, da patenta ne bode treba več plačati, če volijo nemškutarje in ne Slovence. Kaj so držali? Nič.

Nemškutarji pripovedujejo, kako je bilo nekdanj gospodarstvo ceneje, nego je denes. Res je. Ali mi vprašamo: da li je to samo pri nas, ali je povsod?

Poglejmo na Štajersko, kjer Nemci, nemškutarji, ustavoverci, Dežmanovi prijatelji gospodarijo. Tam tudi je bilo leta 1863 potrebščine samo 933.430 gold., a leta 1877 je tam uže 3.917.830 gold., torej cele tri milijone več!!!

Na Koroškem, kjer tudi Nemci vladajo, je stvar ravno taka, in sploh povsod, ker čas in potreba tako naneseta.

Le tega še manjka, da nemškutarji ne obetajo, da bo spet „pet krav za en groš“, kadar oni do večine pridejo. Nekdanj je vedro vina veljalo pet dvajsetic, zdaj velja deset goldinarjev in več. Butec ali pa političen nepoštenjak, kdor pravi, da smo Slovenci tega krivi.

Sicer pa čujmo, kako nemškutarji pridigujejo in si mislijo „lisica gosém“:

Kmetje!

Gotovo bode pri priliki prihodnjih volitev od neke stranke naproseni, ravno tiste može voliti, kakor do zdaj.

Da bode pa sami lahko preudarili, ali bi to v vašo korist bilo, ako bi vi ravno take može zopet volili, kakor dozdaj, naj se vam tu pokaže, kaj vam je dosedanja večina v deželnem zboru, to je naredna slovenska stranka napravila.

Ta stranka, katera se zmiraj narodna imenuje in vam družega nič, kakor laž pravi, je našo revno kranjsko deželo v zadnjih desetih letih, v katerih je večino v deželnem

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisalu Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Gospod Amory se je skoro naravnost zasmijal, pogledal je Vijjema prvokrat prijazno in blagostrečno, kar se je njegovemu lepemu obrazu tako lepo podajalo, ter je vskliknil: „Toliko o blebetanju na kopališču! Ne smem, mislim, dalje govoriti o drugih znamenjih srčne razmere, katero je eden izmej vaju izdal. A ne gledé na to, dragi Sullivan! lahko mislite po vsej pravici, da brez truda pridobite srce mlade gospice in njeno premoženje, če ravno še oboje čuvata gospica in njen oče. Vi ste mlad mož, ki se je uže dobro pomagal, in ste za kupčijo tako spretni, da, kot slišim, stari go-

spod ne more shajati brez vas. Če se z zalim vašim licem, s krepko vašo postavo in duševnimi vašimi lastnostmi ne prikupite mladej gospici toliko, da bi ne mogla biti brez vas, krivi ste vi sami tega.“

Vijjem se je zasmijal. „Ko bi to nameraval, ne poznam nobenega, s katerim bi se rajši posvetoval, kot z vami; a čestiti gospodine, zastoj so vse prikupljive nade, katere mi delate.“

„Brezvspešne pač ne bodo, če ste vi mož, za kakoršnega sem vas imel, odvrnil je gospod Amory. Misliti ne morem, da bi bili vi tak norec — (ne zamerite mi, prosim, da rabim tako oster izraz) — ter ne bi videli, ni se oprijeli ponudene prilike, da bi veljali mej svetom toliko, kolikor vam gre po rodu, odgoji in osebnih spretnostih. V mladosti ste se pridno učili ter ste v Indiji pridobili si toliko bogatstva, da z velikim kapitalom, s katerim razpolagate, ste lahko v malo letih eden prvih kupcev na svetu. To vse vam res ne bode

precej odprlo najvišjih krogov naše aristokracije, a zveza z gospico Klintonovo vam bi precej pripravila veljavo, katero bode komaj dosegli po mnogoletnem trudapolnem delu. Tako bi vi s petindvajsetim letom dospeli v vsakem oziru do najvišjega vrhunca, po katerem sploh morete hrepeneti. Tudi niste živeli šest let brez vse ženske družbe, da ne bi bili razmerno občutljivi za tako nenavadno prisrčnost in lepoto, ki odklikujete gospico Klintonovo. Navadno mislijo, da moža, ki se je čez dolgo let vrnil iz tuje dežele, lahko vjame prva krasna rojakinja, v katere družbo je prišel slučajno. Komaj se bode kdo čudil, če vas vabi tako prikupljiva mičnost, ki se le redkoma nahaja celo v tej deželi krasnih gospej. Tudi nij mogoče, da bi bili vi šest let delali pod indijskim solncem, sedaj pa bi ne znali ceniti nepričakovanega, pa srečnega in častnega konca svojih opravil, lahko pridobljen pokoj svojega truda, čegar največje plačilo bode lepa vaša nevesta.

zboru imela skoraj popolnoma pokončala, kakor vi lahko iz sledečih števil izprevidite:

Leta 1865 je bilo potreba za bolnišnico 41.300 gld. letos velja tista bolnišnica 59.700 gld.

Leta 1865 je bilo za najdenca potreba 19.600 gld., letos stanejo najdenci 59.700 gld.

L. 1865 je bilo potreba za norišnico 6400 gld. letos velja norišnica 29.800 gld.

L. 1865 je bilo potreba za posilno delavnico 28.700 gld. letos stane 47.600 gld.

L. 1765 se je dalo za podporo okrajnih cest 10.000 gld. letos pa 25.000 gld.

L. 1865 so stali uradniki in pisarnice deželnega odbora 18.700 letos pa stanejo 37.200 gld.

L. 1865 je gledišče (Theater) v Ljubljani stalo 2800 letos pa stane 8683 gld. Kaj vam, kmetje gledišče v Ljubljani koristi?

Nij zadosti vseh teh stroškov, letos je še narodna slovenska večina sklenila popotnega učitelja z letno plačo 2100 postaviti — kaj mi takega potrebujemo!

Ta je ravno tako nepotrebno, kakor je bilo nepotrebno, da je deželni odbor 10.000 gld. za bukve izdal katere sedaj nihče ne kupi.

Če se je pri vsaki reči toliko denarja več izdalo, je očitno, da so stroški naše dežele od leta 1865 do danes od 198.300 gld. na 622.300 gld. narastli; to je trikrat toliko, kakor leta 1865. Ta narodna večina je tako slabo gospodarila, da so stroški v 12 letih to je od leta 1865 do leta 1877 se za 424.000 pomnožili.

Mi vas vprašamo tedaj: katera večina deželnega zbora je bila boljša, tista kranjska katera je do leta 1865 vsako leto samo 198.300 gld. izdala, ali pa slovenska, katera v enem letu 622.300 gld. potrosi, akoravno je sedaj v naši deželi vse slabše, kakor poprej.

Kmetje! katero stranko hočete li voliti? Ali tisto, katera je dobra gospodarila in vam 12% naklade napravila ali drugo, katera je tako ravnala, da vi denes 58% deželne naklade na direktne davke in 40% deželne naklade na indirektno davke morate plačati, dasiravno je tudi že en del deželnega premoženja zastavljen? Te številke dokazujejo in mi upamo, da vam je jasno, katero stranko boste volili.

Ako bi eden ali drugi vendar še ne verjel, da se tako v prihodnje ne sme več delati, kakor v pretečenih 12 letih, naj se vam še sledeče pove:

Narodna slovenska večina deželnega zbora je sklenila v pretečenem zasedanju novo norišnico sezidati, katera bo 500.000 gold., to je pol milijona goldinarjev veljala. Kdo bo to plačal? Nobeden drugi, kakor vi, kmetje, in veliki posestniki! Duhovniki so lahko temu nasvetu dr. Bleiweisa pritrtili, ker duhovniki davka ne plačujejo!

Zakaj pa se mora taka nova norišnica

sezidati? Samo zato, da bode neke Slovence, kateri do sedaj le životarijo, z drago plačo preskrbeli. Ako boste tedaj tiste poslance zopet volili, kakor so bili dosedaj, — bo norišnica še letos sezidala in vi boste — plačali.

Mi smo vsi Kranjci in torej tudi vneti prijatelji naše mile domovine, a ravno zato hočemo njo obvarovati strašne nesreče, katera ji žuga, ako bo zanaprej še ta stranka vladala, katera pod geslom: „Narodnosti in vere“ samo za svoj žep skrbi. Ako hočete, da se vam take grozovite naklade ne napravijo, in ako hočete, da se bo v prihodnje z deželnim denarjem pravično gospodarilo, ne volite tedaj take može, kateri bi svoj glas dosedanjim poslancem dali.

Mi vam priporočamo sledeče, poštene in vestne može, kateri naj bodo naši volilni može: i. t. d.

Od črnogorske meje 3. jun.

[Izv. dopis.]

Kako Črnogorci vestno od daljnih krajev na svoje straže hodijo ali se brzo na knježev poziv pri svojih bataljonih zbero, pisal sem vam zadnjikrat. Zadnji mesec so se bili zopet dvakrat vrnili in razšli, napotili so se le, kadar je od katere strani nevarnost grozila. Zdaj stoje nekoliko pomnoženi na Hercegovske meji. Zunaj malih plenečih čet nij še nobeden oddelek trčil na Turka. (To je bilo 3. junija, drugi dan so se uže bili. Ur.) Večina vojske je stala doma in obdelovala zapuščena polja, nič nij motilo mirnega praznovanja „vaskrsenja in trojičnega dneva“. Ta dva praznika in sv. Petra Črnogorci znamenito veselo slave: Svojo mnogokrat raztrgano vsakdanjo obleko premenijo z dragoceno pošito, ženske se snežno belo, srebrno pokovani samokres, s karniolastim kamenjem posajeni srebrni pas poiščejo iz zaprašenih skrinj; — v takej praznični obleki se udeležijo službe božje. Po ta dan obilnejšemu obedu pohode moški vse znance in prijatelje ter pri polnej vinskej čaši si žele dobre praznike. Po polu dne nekateri zunaj vasi streljajo na privezanega petelina, drugi se z lepšim spolom zbirajo pri guvni in tukaj pevajoči enomerne narodne pesni, ženske odgovarjajo z visokim glasom, pričnejo ples. Oro in kolo se pričneta s prav dolgimi, počasnimi koraki in le kadar je petje bolj živo, tačas se tudi pod rameni se držeči hitreje zasučejo; pri poskočki pa lovi moški svojo z gibčnimi nogami se vrtečo nevesto, katera se mu izpolzi mnogokrat izpod rok,

dokler si on ne prilovi poplačni poljubek, ob enem plesalec sproži svoj dobro nabiti samokres, ne mnogo oziraje se na bližnje gledujoče. Marsikatera Črnogorka umno mimično, z zaljubljenim pogledom in kazajočimi rokami svojega plesalca draži in se potem bliskoma v novič na drugem kraju guvna, ne izgubivši mero svojega plesa, zavrti. Se ve da pri kritičnem opazovanju se te pogorske plesalke ne sme primerjati našim brzopetnim Slovenkam, — tem vendar še nijso kos.

A morda sem se premnogo odstranil; hotel sem vam le pisati, da smo tukaj še dosto mirni, ali bode tudi tako ostalo, kadar Rusija Dunav prekorači, tega se dozda ne more razvideti. Tudi pri Miriditih Turki baš nijso mnogo vspešnega opravili, ker so zapustili njihovo glavno mesto, tedaj jim črnogorska pomoč nij tako silno potrebna; pa ker še vedno Črnogora orožja pričakuje, je slutiti, da bo to za Miridite, občujejo vsaj neprestano z njim, akoravno večje ekspedicije nij bilo še.

Sicer sem opazoval, da prijateljstvo mej Miriditi in Črnogorci nij preveliko; v prvič so prvi katoliki, na njih vpliva menda mnogo italijanska propaganda, katera vzdržuje tamo italijanskega p. frančiškana, ki je ob enem knježev tajnik in gojitelj otrok kapitanov — morda iz tega vira izhaja ono bolj osamljeno stanje tega narodiča, tudi jim Črnogorci ne morejo zabiti, da so se 54. leta obrnili proti Rusom in da so enako v pričetku lanske vojske nekoliko neodločni se držali. Mladi Prenek pač pripada odločno in zvesto k Črnegori, pa vedne homatije mej kapitanom, nesloga mej ljudstvom, pri katerem je krvinstvo tako zelo vkorenineno in razširjeno, da od 12.000 družin je prilično le malo 8000 obožanih mož — storé to podporo, akoravno ne nezanesljivo, pa vendar ne tako, da se ji more slepo zaupati. — Naj omenim še, da so Miriditi jako vojevito pleme albanskega naroda, katero v jako zavarovanih gorah stoji, in ker je obkoljeno krog in krog po nekulturnej turškej Albaniji (saj še v Skadru potrebne šole nemajo in bogati kupci so prisiljeni svoje sinove dve ali tri leta v Milan pošiljati, da se najvažnejše predmete za kupčijo uče) — se razumeva, da so tudi sami še zelo nekulturni.

Turškim vojakom v albanskih kulah se

Molčala sta za trenotek; gospod Amory je ostro opazoval Viljemovo lice ter je čakal odgovora. Kmalu je izvedel, koliko je vplivala navdušena njegova slika.

„Gospodine Filip!“ rekel je Viljem ter je govoril tako določno in močno, da ga je lahko prepričal, kako iz srca je govoril vse besede: „Res, da nijsem mnogo svojih najboljših let preživil pod žgečim solncem in v dolgem pregnanstvu od vsega, kar mi je bilo najljubšega, da ne bi bile me spodbujale in podpirale blage nade, visoko upanje in hrepenenje. A čestiti gospodine! motite se o meni, če mislite, da bi moja čestizeljnost, ki me je doslej spodbujala, se zadovoljila s plačilom, katero ste mojej domišljiji tako živo naslikali. Ne, čestiti gospodine! če ravno le malo ljudi lahko doseže te ugodnosti, vendar hrepenim jaz, verujte mi, po nekem višjem cilji in zares držal bi največe svoje hrepenenje za nevspešno, ko ne bi moje nade in upi hrepeneli po nekem krasnejšem posestvu.“

„Od kod pa pričakujete izpolnenja tako

prikupljivih nad?“ vprašal je gospod Amory zbadljivo.

„Ne od pisanih krogov novošegnega sveta,“ odvrnil je Viljem, „niti od onega denarnega plemstva, ki slehernemu določi po denarji njegovo veljavo v življenji. Jaz nikakor ne preziram častne veljave v očeh drugih ljudij, slep nijsem za koristi bogatstva niti neobčutljiv za lepoto in prisrčnost, a zarad tega nijsem zapustil svoje domovine in zarad tega se tudi nijsem vrnil. Kakor mlad sem tudi, živel sem vendar dovolj dolgo in videl dovolj, da gojim upanje, da edini blagor, po katerem je vredno hrepeneti, je nekaj stanovitejšega, nekaj prijetnejšega nego je dvomljiva čast, negotovo bogatstvo ali minljivo smehljanje in uklanjanje.“

„Kaj pa hočete po takem, — če smem vprašati?“

„Lastno ognjišče, in sicer ne toliko za sebe samega, če prav sem dolgo vzdihoval po takem skrivališči — temveč za neko drugo, s katero se nadejam deliti ga. Pred enim letom,“ in Viljemu so trepetale ustne in glas se mu

je tresel gujenosti, ko je to govoril, — „so živeli še drugi razen te drage, katere podoba popolnem sama sedaj napolnuje moje srce. O njih sem se bil poln ljubezni nadejal, da bodo vživali sad mojega truda. A nij bilo nam dovoljeno, da bi se bilo zopet videli in sedaj — a ne zamerite mi, nijsem hotel vas dalje nadlegovati z osobnimi zadevami.“

„Nadaljujte!“ rekel je gospod Amory, „nadaljujte! Vreden sem nekoliko zaupanja za nesebični svet, ki sem ga vam dal. Govorite z menoj kot s starim prijateljem. Zanima me jako, kar mi pripovedujete.“

„Uže dolgo je, odkar nijsem govoril o sebi samem; a prirojena mi je odkritosrčnost in ker želite slišati nekoliko o mojem življenji, ne vem, zakaj bi se zdržaval. Moje stanje čestiti gospod! je bilo uže čudno v otročjih letih. Oprostite me, če se za trenotek spominjam tega. Imel sem le dvanajst ali štirinajst let, ko sem spoznal svojo silovito dolžnost. Moja mati vdova in njen kaj prileten oče sta bila edina sorodnika, skoro edina pri-

jako slabo godi, ravno denes so zopet tri po-
begle, mej njimi enega starega uže sivega,
do meje spremili.

Še nekoliko o našej Boki. Znano je, da
južno od Dubrovnika prebivalci ne dajo nobe-
nemu vojnemu oddelku svoje novince. 1869.
leta so se bili Bokeli z orožjem zoper uve-
denje nove vojaške postave branili; — pogo-
dilo se je, da so potem dajali le nekaki
„Landsturm“, ki bi gotovo branil izvrstno
svojo ožjo domovino. Pred nekoliko leti se je
v enem okraji pri nekej mali homatiji še celo
zoper Črnogorce prav dobro obnesel. Letos se
zopet pripravlja, da bi se v Boki vsaj en do-
mobranski bataljon rekrutiral, in mislilo se je
mного, pa menda po krivem, da je Rodić,
kateri je po celej Dalmaciji jako priljubljen,
radi tega zadnji teden po Boki potoval. Pri-
čakovati je, da bodo zdaj Bokeli, od katerih
je pač veliko število v tujih deželah (Carigradu,
Aleksandriji, ali celo v Ameriki), ker
od svoje kamenite zemlje ne morejo živeti,
prepričali se, da taka vojna dolžnost ne pri-
krajša premnogo osobne prostosti.

Iz Rusije 3. jun. [Izv. dop.]

V jednom iz svojih poslednjih pisem sem
govoril o lažnjivosti, s katero se je odlikovala
neslovanska žurnalistika v prošloletnej srbsko-
turškej vojni, s katero se odlikuje v letošnjeje
rusko-turškej vojski. Ne samo Rusom, nego
vsemu slovanskemu svetu je znana naših so-
sedov nepravičnost, s katero neslovanski lite-
ratori in pisatelji skoraj brez izjema postopajo,
kadar koli govore o čem slovanskem. Ti ljudje
se nekako ponašajo s tem, kdo mogel bi več
nakidati obrekovanij na vse, kar jih tako straš-
no kolje v njih hudobne oči.

Oni slovenski domoljubi, ki so uže v ča-
sih krimske vojske opazovali politiko, gotovo
spominjajo se še jako živo, kako je pisalo za-
padno-evropsko novinarstvo o tedanjih vojni-
dogodkih, kako so se trudili, da bi bili pri-
krili čitajočemu občinstvu rusko junaštvo, ka-
tero se je vsacemu nepristranskemu sodniku
kazalo v tacem jarkem svitu. Velečin za vele-
činom vršil se je, katere bode se ve, da samo
daljno potomstvo moglo oceniti, kakor zaslu-
ževajo. Nepristrano pišejo zgodovino redki
možje, ki žive v istem času, v katerem se
vrše čini, sestavljajoč, ogelne kamene učite-
ljice naroda človeškega. Tudi naša zadača glede

sedanje borbe slovanstva z neslovanstvom —
ta beseda mnogo mnogo znači — je najprej
ta, da se vsak trudi, kolikor je mogoče,
istinito predavati posamne dogodke, da je
vsacemu sveta dolžnost, zapisati, kolikor je
največ mogoče, taci dogodkov v svoj dnevnik,
kateri more poslužiti kakor dragoceni ma-
terijal nepristranim pisateljem zgodovine na-
šega plemena v daljnih bodočih časih.

Komaj se je vojska začela, uže so se
vršila dela, katera bodo blistela v našej voj-
nej historiji in katera tako jasno kažejo, ka-
ruski junaštvo, nij prazna fraza. Neglede na
vzetje Ardahana, neglede na bombo, katero
je baterija Samojlova poslala v „lepoto sveta“
— „Lutfi Dželil“ — 14. maj st. št. bo do-
voljno pričal, kaj more storiti ruski vojak, če
se bori za to, kar je sveto njegovemu srcu.
Pošiljam vam nekoliko dat o onih „smejčakah“,
kateri so pod gromom turških bomb podpluli
na malih ladjicah z minami k monitoru
„Hemzi-Horoman“ i prinudili ga pomeriti glo-
bino „sinjega Dunava“:

Fedor Vasiljevič Dubásov je sin kapitana-
lajtnanta; on je starši častnik na brzoplavki
cesarjeviča-naslednika „Slavjanki“. V morskó
učilišče postopil je leta 1859., okončil je ono,
kakor garde-marinec 1863. l. Črez dve leti
postal je mičman, črez šest let lajtnant. V
začetku svoje službe plaval je okolo sveta, a
vrnovši se, vstopil je v akademijo morskíh
naukov, katero je 1870. leta z odliko zupu-
stil. Ima rede: sv. Stanislava 3. stopinje, sv.
Ane 3. stopinje in zdaj je dobil za svoj vele-
čin križ Jurjev.

Aleksander Pavlovič Šestakov, sin nadvor-
nega svetovalca, je lajtnant prve brodovske
sprave (equipage). V morskó učilišče je postopil
leta 1865., zapustil je ono 1869. leta.
Mičman postal je leta 1871., a pred dvema
letoma postal je lajtnant. Ko je še bil garde-
marinec, podal se je na brzoplavki „Almaz“
(žlahtni kamen) na potovanje okolo sveta.
Vrnivši se, služil je na barkah baltiskega bro-
dovja, mej drugim tudi na učni eskadri mor-
skega učilišča l. 1874. Za njegov novejši ve-
lečin okinčal ga je car s križem Jurjevim.

Ivan Larionovič Petrov, lajtnant stražne
sprave, končal je četiriletno morskó učilišče
leta 1871. Črez dve leti postal je mičman, a
letos lajtnant. Služil je dozdej največ na
brzoplavki „Zabava“, katera spada k učni es-

kadri morského učilišča. Še mlajši, kakor
omenjeni trije, sta Mitrofan Jakovljevič
Bal. mičman prve črnomske sprave, in
Vladimir Petrovič Persin, mičman
stražne sprave. Prvi končal je tečaj učnega
artilerijskega oddela, drugi pa morskó uč-
lišče, pred tremi leti. —r.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. junija.

Poročilo ali nuncij *ogerske* kvotne
deputacije, ki se je v soboto objavilo, ima
dva dela: predloge o kvoti in predloge o
restituciji davkov. Kar do kvote, priporoča
ogerska regikolarna deputacija, naj se donesek
Ogerske k skupnim stroškom za prihodnjih
deset let ustanovi z 29 odstotki, h katerim
naj se še del za vojaško granico prišteje.
Ogersko poročilo namreč po davkarskih tabe-
lah od l. 1867 do 1875 zračuna, da je bil
poprečni letni znesek direktnih in indirektnih
davkov v Avstriji 275.335.602 gld., na
Ogerskem pa (brez vojaške granice) 112.502.318
gld., in potem računi poročilo avstrijsko kvoto
sè 70.992 odstotki, ogersko pa z 29.008 od-
stotki, kar se lahko okrajša v 71 in 29. Vo-
jaška granica se je dozdej udeležila z 2 od-
stotki, in tako naj tudi naprej ostane. Oger-
ska bi torej dala k skupnim izdajam 31 od-
stotkov. Ministerstva sta predlagala dosedanjo
razmero 70:30, ali z obzirom na granico
68:6:314. Poročilo ogerske deputacije se
razloči torej za 4 desetinke na korist Oger-
ske od poročila obeh ministerstev.

Vnarske države.

Iz *Carigradu* se javlja, da je turška
zbornica sklenila 6 milijonov liver posojila vzeti
in sicer po sili od posestnikov trgovcev in
uradnikov.

Turki tako brezskrbno in leno pokla-
dajo v Donavo torpede, da jih po vojski še
najti ne bode moči in bodo torej za ladije-
plojve velike nesreče zgodile se.

Iz *Pariza* se javlja, da je grof Šuva-
lov izročil oblastim neko noto, ki pa nema nič
vznenmirjalnega.

Angleški vladni časniki tožijo, da je
Evropa nejedina proti Rusiji, da ta drugače
dela, nego je obetala itd.

Iz *Rima* se poroča, da je bil francoski
poslanik pri papeži na nagloma poklican v
Pariz. — Papež je na čestitko avstrijskega
cesarja odgovoril z lastnoročnim pismom.

Dopisi.

Iz *Postojne* 9. jun. [Izv. dop.] Da
Postojnski trg šteje več odpadnikov in malih

jatelja, katera sem imel. Prva je bila slabotna,
nežna, mehka in popolnem nezmožna za težka
dela; drugi je bil star in ubog ter je živel le
od male plače, ki jo je dobival kot cerkvenik
bližnje cerkve. Vi veste, ker sem bil vam uže
poprej povedal, da sta me kljubu tem razme-
ram več let dobro držala ter me izvrstno od-
gojila.“

„V onih letih, v katerih drugi dečki mi-
lijo le na piščalke in fernikolje, želel sem jaz
uže prirčno, da bi prevzel materi in staremu
očetu nekoliko dela in skrbi. S tem namenom
sem iskal službe in jo našel, v katerej so
dobro ravnali z menoj in me dobro plačevali.
V tej službi sem ostal do smrti svojega go-
spodarja. Potem sem britko čutil pomanjka-
nje dela, obupaval sem ter sem bil nesrečen.
Žalostno moje stanje je bilo še žalostnejše,
ker sem neprestano živel z možem tako otož-
nega in obupljivega srca, kot je bil moj stari
oče. Ta je skušil mnogo v svojem življenji ter
je bil mnogokrat prevaran v svojih nadah;
nikdar me nij osrčeval, ampak zmerom me le

opominjal, da mi bodo najbrže spodletele vse
moje namere, pomagati si k višku.“

„Obžaloval sem takrat z grenkimi bese-
dami, da so me tako tlačile opombe starega
moža; a od onega časa sem mislil, da so ne-
kaj tudi koristile, kajti nič me nij tako zelo
spodbujalo k neprestanemu delovanju kot ne-
umirljiva želja dokazati mu, da je bilo na-
pačno njegovo otožno prerokovanje; in malokaj
me je toliko veselilo, kot da mi je kratka
zadnja leta pogostem zagotavljal, da je popol-
nem prepričan, da je moja sreča nedvomljivo
ustanovljena in da bode vsaj eden njegove
nesrečne rodovine se odtegnil izkušnjavam in
težavam hude revščine.“

„Mati moja je bila mirna izobražena žena,
male postave, kaj priprosta in tiha. Ljubila me
je kot svoje življenje; naučila me je vse dobro,
kar znam; nij žrtve, katere ne bi bil žrtvoval
njeneje sreči. Za njo bi bil dal rad svoje živ-
ljenje; a na tem svetu se ne bodeva več vi-
dela in jaz — jaz — se učim odpovedati se.

„Za ta dva in še za neko tretjo, o ka-

terej bodem precej govoril, sem bil priprav-
ljen iti po širokem svetu delat in trpet. Pri-
lika se mi je ponudila, poprijel sem jo in
kmalu sem dospel do imenitnega svrha svoje
čestitželnosti. Zamogel sem zaslužiti, kolikor
smo vsi potrebovali za življenje. S časom sem
zaslužil toliko, da sem jima pripravil marsikaj
prijetnega; in začel sem bil misliti na ne tako
oddaljen dan, ko bode dolgo pričakovana vr-
nitev popolnem dovršila našo srečo. Mislil nij-
sem, da je na poti bilo žalostno poročilo o
smrti starega očeta in o počasni, a gotovi
smrti moje matere.“

„Res je sicer, da sta oba mrtva; bil bi
sedaj tako popolnem osamljen, da si bi skoro
lahko želel iti za njima, ko ne bi še živela
devojka, katere ljubezen me priklepa na zem-
ljo, kolikor časa mi bode ohranjena.“

„In ta je?“ vzkliknil je gospodine Amory
prenagloma, kar pa Viljem ves zamišljen v
svoje misli nij zapazil.

(Dalje prih.)

ter imenitnejših, — mej temi veliko iz tujega s trebuhom za kruhom priromanih nemškutarjev, nego pravih domoljubov, to je občno znana reč. Prvi se v svojej neumnej domišljiji za posebne, razsvitljene stvari računijo, ter nas Slovence zaničljivo le „Pfaffenknechte“ itd. titulirajo. Ti oznanovanci take znamenite nemške kulture in turkoljubja so agitacijo, da bi poslanca po svojem kopitu v deželni zbor spravili, v različnih načinih uže pričeli. Eni obetajo Postonjcem vse blagre in vse, kar si kdo želi, če bude le ta ali oni požrtnik Slovencev za poslanca izvoljen; drugi nam dobro znani zagriznjeni nemškutarji pa trdijo tistim, ki jim hočejo verovati, da se ne bodo volitve udeležili, češ, da bi narodnjake zmotili, ter jih o pravem času nepripravljene zmagali.

Vendar se znana nemčurska servilista in slineža agitacije še nijsta udeležila. Menda stojita v rezervi za določno bitvo. Zdaj le vohata.

Bistroumni Postonjci bodo pa izpoznali, da tisti, ki naš narod zasramuje in Turka hvali, jih tudi ne ljubi, ter mu za naš blagor nič mar nij. Za to pa se ne bodo dali preslepariti od takih veterinjakov in odvisnih oseb, katere nobeno prepričanje, ampak le pohlepnost za lastni dobiček in sovraštvo zoper nas poštene domačine vodi. Gotovo pa bodo v polnem številu z vrlimi Vrhničani in Ložani enoglasno volili za svojega zastopnika moža, katerega bodo pošteni, za nas vneti, umni neodvisni domorodci, ki sami davke plačujejo in vsa državna bremena nosijo, po dogovoru z volilnim odborom nasvetovali.

Tukajšnji narodnjaki se dela nijso kar nič lotili, prosimo jih, da ne odlašajo več.

Iz litijskega okraja 11. jun. [Izv. dopis.] Zadnje moje potovanje skozi Litijo nij bilo brezuspešno. Namen mojega pota nij bila kaka agitacija za narodnega poslanca, bile so marveč službene zadeve. Ob priliki pa sem zvedel tudi take, da jih je omeniti vredno in treba. Opozorujem v Litiji bivajočega deželnega poslanca, katerega zmaga pri novih volitvah je nedvomljiva, da se je silno treba potegovati pri prvi sesiji kranjskega deželnega zbora za zidanje nove norišnice v Ljubljani; kajti tudi Litija ima vrednega, uže skoro zrelega aspiranta za to institucijo, in sicer v osebi tamošnjega zdravnika, ki sliši na ime Eržen.

Nijsem poznal poprej te osebe, tudi slišati nij bilo še do zdaj o tej kapaciteti, zato je sem povpraševal ter zvedel po možéh, da je ta človek zagrizen nemškutar, jeden prvih privržencev ljubljanskega „Tagblatta“ in hud sovražnik našega naroda, in da name-rava pri novih volitvah vse svoje strune za zmago nemškutarske stranke napeti.

Pokazal pa je ta mož, ki sicer baje zna izvrstno ljudij — obirati, da je to prazen strah, kajti norci nijso imeli še nikdar volilne pravice in tudi pametni volilci se od tacih duševnih siromakov ne dajo podučevati ali pregovoriti. Norci so, kakor znano, mnogovrstni, nekateri si domišljujejo, da so visocega stanu, drugi nasprotno, kakor ta Eržen igra izvrstno rolo „hausknechta“, katera mu prav dobro pristoji.

Prezrem veliko poizvedeb, ter omenjam samo, da sem mimogredé videl, kako je ta Eržen napadel in insultiral mirnega uradnika in le izrečem, da bi nikdar ne bil take surovosti od „kulturonosca“, in celo doktorja

pričakoval. Taka in enaka dejanja odkrijejo preošabnost in surovost, kje pa ostane vaša hvalisana „kultura?“

Iz celjske okolice 9. jun. [Izv. dop.] Celjsko učiteljsko društvo je 7. t. m. zborovalo v Žavci. Udeležiteljev je bilo 20, mej temi 3 gostje. Po priobčenji društvenih zadev in dopisov je govoril g. Miklavc o elektriki. Razlagal je prav praktično pozitivno in negativno elektriko v oblakih — blisk — grom — strelo itd. Pokazal je prav umevno, kako ta predmet obravnavati v narodnej (ljudske) šoli. Razlagal nam je tudi elektrizirni stroj, kojega je on sam prav priprosto izdelal — stane jako malo, popolnoma namenu v šoli zadostuje. Tega smo se prepričali, ko nas je v okrogju stoječe jako močno elektriziral.

Za tem je govoril g. Jarec o osebi, številu in o šesterem sedanjiku slovenskega glagola. Predsednik izraža željo, da naj bi govornik o slovenskem glagolu bolj pogosto nadaljeval svoja predavanja. V obče pa spodbuja k živahnemu društvenemu zanimanju, priporoča tudi praktične obravnave posamnih predmetov.

Končno naj še omenim, da se je tudi popevalo — o slučajno le same nemške pesmi. Naj jim „slovenski Žavec“ tega ne zameri! (Pa zakaj ne!? Ur.) ker naš pevovodja ne zna slovenski, (to nij uzrok. Ur.) mu je to, se ve da jako težavno, a upamo, da se nam bo v prihodnje tudi v tem obziru po mogočnosti ustrezalo.

Domace stvari.

— (Nesreča.) Včeraj zjutraj so se igrali otroci na pribrežji pri št. jakobskem mostu, in tu je nek dečko drugega pahnil črez most, da si je nesrečnež vso glavo razbil in je baje kmalu potem umrl.

— (Konfisciran) je bil zadnji „Slovenec“ zaradi necega dopisa.

— (Požar.) V Gradcu v Črnomeljsem okraju je v rudniku za kameneno oglje ogenj zaneten bil in je požar veliko škode napravil.

— (Malo pozno.) Iz Kamne gorice se nam piše 10. t. m.: Denes je bil tukaj oklican 61 let star ženin, ki je dozdej še „fant“ ali samec bil. Pravi, da potrebne žene na polji, ker letos letina na polji dobro kaže. To pa še nij dokaz, da bi stari ženin ne imel še kacih družih hudomušnosti, ki so ga tirale pozno v vezi sv. zakona.

— (Velika tatvina.) V Trstu so v koroškej ulici po noči ulomili tatovi v neko prodajalnico, strli tam omaro in ukradli iz nje 2578 gld. Policija do zdaj še nij nobenega dobila.

Razne vesti.

* († Pütz.) Vsak Slovenec, kdor je v zadnjem deceniji, in še bolj nazaj, naše pomemčene gimnazije obiskovati in se zgodovine učiti srečo imel, pozna Pütza zgodovinarja. Avtor te razširjene šolske knjige je 4. t. m. umrl v Kölnu na Reni.

* (Vol in volk.) V nekej vasi blizu nove Gradiške je prišla živina nekega kmeta zdaj enkrat zvečer prej domov, ko po navadi in vsa preplašena. Enega mladega, močnega vola pa je manjkalo. V tistej okolici je veliko volkov. Drugo jutro gredo vaščani vola iskat. Stal je v šumi pred bukvo, srpo gledal in z glavo tišal ob drevo močnega volka, ki je pa svojo črno dušo uže davno izdihnil. Pa vol je bil tudi ves otrpnen in moral so ga na mestu potolči. Iz početka je bil namreč slučajno volka na bukev pritisnil, potem pa se je bal, da bi mu ne izmuznil se in ga raztrgal. Tiščal ga je tako, da je samega krč prijel in nij ga več spustil. Torej tudi vol lahko zmaga volka.

Dunajska borza 12. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)		
Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld.	35 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	40
Zlata renta	72	90
1860 drž. posojilo	111	75
Akcije narodne banke	783	—
Kreditne akcije	43	70
London	125	30
Napol.	10	03 1/2
C. s. cekini	5	93
Srebro	11	50
Državne marke	61	60

Štev. 8098.

(149—3)

Razglas.

V četrtek 14. junija t. l. dopoldne ob 9. uri se bode

košnja mestnih senožeti

pod Tivolom očitno v najem oddala.

Mestni magistrat v Ljubljani,

6. junija 1877.

sem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalescierièe du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske pomoči; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlezotna naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatotilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, mučenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otežnost, diabet, trganje, shušanje, bledičico in preobilenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojmično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spridečeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spridečevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelandta, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Bréhan s mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spridečevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Irešlo je uže sedem mescev, odzar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled pranih i čutnicnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescierièe prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutni po mesecem užitku Vše tečne in okusne Revalescierièe popo nem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav cenó in okusno hrano kot najboljši prepem ček, ter ostanem Vas udani

Gabriel Teschner,

slušatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hušljanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutnici, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopnje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescierièe in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescierièe zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem moje društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in popojnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hušljanji.

Revalescierièe je kratkó čnejša, nego meso, to se pri odraslih in otrocih priirani 50 krat več odosi, ko pri zdravilih.

V prodajnih puščah so pri nas: gold. 50 kr., 1 funt 3 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold. 12 funtov 20 gold., 22 funtov 30 gold. Revalescierièe-biscuitov in puščah in Revalescierièe-Chocolatée v prahu za vsa 1 gld. 50 kr., 24 funt 2 gld. 50 kr., 50 funt 4 gld. 50 kr., v prahu za vsa 10 gld. 50 kr. Du Barry & Comp. na štu. 102, 102a, 102b, 102c, 102d, 102e, 102f, 102g, 102h, 102i, 102j, 102k, 102l, 102m, 102n, 102o, 102p, 102q, 102r, 102s, 102t, 102u, 102v, 102w, 102x, 102y, 102z. V Ljubljani: Ed. Kolar, J. Svoboda, lekár pri „zlatem orni“, v Reki pri lekarju J. Provanu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, spijetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Scavallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Andreviču. (106)